

Bene Zoltán:

Bél Mátyás rövid története saját magáról

Bél Mátyás, az akkoriban már széles körben ismert hírlapíró és televíziós személyiség egy reggel arra ébredt, talán mégsem tesz le arról az ősrégi, de legkevesebb saját magával egyidős ál-máról, hogy egyszer majd, lehetőleg a nem is túl távoli jövőben jeles szépirovává váljék. Ez az elhatározás megmásíthatatlanul meghatározta napjának kezdetét, s egészen odáig vezette, hogy egy szál alsónadrágban, kávéját kavargatva leült a számítógépe elé, bekapcsolta a készüléket. Belefogott egy elbeszélés megírásába. Közben azon járt az esze kereke, hogy ő végső soron nem csupán jeles, de sikeres író akar lenni, aki mindemellett a kortárs (magyar) irodalom nap mint nap számon tartott és irányadó alakja is – ennél fogva arra az elhatározásra jutott, leghasznosabb, ha a poszt-modern technikák környékén kereskedik. Ha igaz.

Először, régi beidegződéseknek engedve, a készülő novella első mondatát írta be a gépbe, mert képtelen volt másként kezdeni a történetét, noha tudta, rosszul csinálja. Ebben az első mondatban óvatlanul elmesélte, hogy ő, Bél Mátyás egy régen elmúlt ilyen-olyan estén hosszan beszélgetett Asztalos Péterrel, óperenciás cimborájával. A beszélgetés folyt-folydogált, hol volt, hol meg nem volt, míg aztán egyszerre felmerült a probléma: vajon mi a csuda is az a szerelem?, s ennek okán ő, vagyis Bél Mátyás kijelentette, miszerint ebben a kérdésben, bár szeretne, nem foglalhat állást, merthogy ő most szerelmes. Egészen egyszerűen szerelmes, fejtette ki a következő mondatokban, egészen hagyományosan az, tudniillik egy lányba, név szerint Ramónába, hosszú hajúba, kívánatosba. Asztalos Péter (erre) sokat mondóan hümmögött valamit, ám Bél Mátyás ezt a hümmögést írásában nem részletezte, mert elsősorban magával volt elfoglalva, ahogy Ramónáról és a szerelemről beszél, másodsorban pedig szintén magával volt elfoglalva, ahogy írja a novelláját a számítógépébe. Éppen arról írt, hogy Ramónával minden alkalommal házmestert ittak azon a helyen, a hozzájuk hasonló egyetemi polgárok kedvelt helyén, ahol később össze is zördültek; azt is megemlítette, hogy Ramóna nem maradt le mögötte a három rész borból, két rész (szikvíznek is nevezett) szódából álló ital fogyasztásában, Asztalos Péter pedig (erre) elismerően csettintett a nyelvvel, Bél Mátyás a számítógépénél kucorogva már-már hallotta, miként. Bél Mátyás abban az időben, amikor Ramónába volt szerelmes, albérletben lakott – Asztalos Péter megértően bólogatott, amikor az albérletről mint jelenségről hallott, mert ismerősnek találta a helyzetet (amellett romantikusnak és nevetségesnek is) –; az albérletbe csábította föl Ramónát is. Sokadik mondatában úgy ábrázolta ezt, hogy kézen fogva húzza maga után a kedvesét, keresztülvágja magát lakótársainak és lakótársai vendégeinek sűrű tömegén, erélyesen kiüríti a vackot, ahol aludni szokott, becsukja az ajtót, s máris módszeresen masszírozni kezdi egyik kezével Ramóna melleit, a másikkal pedig a fenekét, majd a vénuszdombját, aztán így tovább, felváltva. Később, mintegy néhány perc és három-négy nyelv és meglehetősen nyálas csók elmúltával kibújtatja a lányt a blúzából, ha van olyan neki, aztán a nadrágjából vagy szoknyájából, végül a fehérneműjéből, kezei és nyelve immár a bőrén siklanak ide-oda, ezalatt nagy nehezen lekínlódja magáról is a ruhát, beigazítja a beigazítanivalókat, ösztönösen mozgásba lendül, csípőből. Csakhogy itt ügyes és gyáva húzással megakasztja a történet menetét, amikor azt gépeli épp, hogy ilyenkor valaki mindig benyitott, rögvest utána szörcsögött, vihogott, elnézést kért, végezetül behúzta maga mögött az ajtót, és Bél Mátyás szőrös seggéről kezdett mesélni a kívül rekedteknek. Asztalos Péter (erre is) bólogatott, (erre is) megértően, amint Bél Mátyás fogalmazott, s talán még hümmögött is hozzá. Nem is ez a lényeg, persze, tudta jól Bél Mátyás, ezúttal nem Asztalos Péter a cél, ő csak eszköz, annak is gyatra. Hanem, lényeg a lényeg, Ramóna és Bél Mátyás egy párt alkottak, házmestert ittak együtt egy nevezetes helyen, többnyire albérletben szeretkeztek, olykor rájuk nyitottak eme tevékenység közepe, de azért mindent egybevetve általában jól érezték magukat együtt.

Hanem egy este összezördültek két házmester között. Bél Mátyás volt a ludas, ezt be is írta a fájlba, amely az elbeszélés megjelenési formájaként vibrált a szeme előtt, mert az önmarcan-golás és az önkítárukkozás kihagyhatatlannak tűnt ebből a történetből. Valamiféle féltékenység

szolgáltatta az okot, jegyezte meg Bél Mátyás a ki tudja, hányadik mondatban, csak azért, hogy olyan kíméletlenül túlzásba vigye az őszinteséget (ezáltal meg is szüntette az őszinteség minden összeköttetését, kapcsolatát az igazsággal), mintha vasalt orrú bakancsal tökön rúgná saját magát. Szóval, egy szó mint száz, féltékenységi jelenet alakult ki. Bél Mátyás ittas volt, Ramóna kapatos. Rövid szópárbajt követően kirohantak a helyről, rohantak az utcákra a kollégium felé, ahol Ramóna lakott, a lány elöl, a fiú lihegve utána. Éppen a kollégium előtt érte be Bél Mátyás Ramónát, s újra veszekedni kezdtek, míg végül a fiú, hirtelen ötlettől vezérelve, egyszersmind erős elkeseredését illusztrálандó keresztbe feküdt az úton; Ramóna ezzel szemben állva maradt a járdán, értetlen arckifejezéssel, mondhatni bambán. Addig feküdt Bél Mátyás az aszfalton keresztben, mesélte Asztalos Péternek, aki nem tudni, hallgatta-e, mert erre Bél Mátyás írás közben nem tudott figyelmet fordítani, akárhogy is: addig feküdt keresztben az úton, amíg meg nem állt egy autó, abból ki nem szálltak markos legények, fel nem rángatták az úttestről, s rogyásig nem verték. Ramóna sírt és kérte a feldühödött, marcona, kemény öklű autósokat, hogy ne bántsák, azok viszont rá se hederítettek a zokogva könyörgő lányra, csak csépeltek Bél Mátyást, akinek ettől csakhamar feldagadt az arca, eleredt az orra vére és felrepedt a szája. Jó véres volt már mindene, mire a magukból – Bél Mátyás szavával élve: voltaképpen joggal – kikelt legények visszaugráltak a kocsiba és elhajtottak felbőgő motorral. Ramóna a felbőszült ifjak távozása után talpra segítette és hazakísérte (-támogatta) módszeresen elagyabugyált barátját, s útközben örvendetes módon megenyhült irányában, így aztán egész éjszakán át szeretkeztek, vadul és hangosan, ami miatt az albérlet éjjeli nyugalma felbolydult, az ágyak magánya fülledt kipárolgást bocsátott ki a légtérbe, elnehezítve ezzel a levegőt. Reggelre penész gyanánt ülepedett le a panelfalakra a magánynak és a vágynak ez a torokszorongató gőze, Bél Mátyás szobájában meg csupa vörös lett az ágynemű és a tapéta, mert a ronggyá vert orr a nagy fizikai erőfeszítés következtében meghatározott időközönként sugárban vért lövellt ki magából. Ramóna, arcán rászáradt vérrögökkel édesdeden aludt és a kifürkészhetetlen jövőről álmodott.

Bél Mátyás hátradőlt, megvakarta az ágyékát, átolvasta, amit írt, kurtának találta, azonban ellibbent mellőle az ihlet, ezért annyiban hagyta az egészet. Kénytelen volt. Azon tűnődött, elmentse-e a fájlt? Le is írta, hogy ezen tűnődik, ezért ez az elbeszélés utolsó mondata.